

1

Вероніка

*Маєток «Баллагайс», графство Айршир,
Шотландія*

— Я ПОПРОСИЛА Айлін знайти нам пінгвінів у Шотландії. Дейзі, тихенько попискуючи від захвату, зістрибує з дивана. Боюся, ці стрибання не йдуть меблям на користь. Тому, коли ми перебираємося в затишнішу, меншу з двох віталень Баллагайсу, завбачливо сідаю в крісло королеви Анни — те, що дорожче й цінніше. Дейзі часом поводить ся як малий вандал.

— Навіщо було турбувати Айлін? Я зараз сама знайду шотландських пінгвінів у телефоні! — Зухвалий тон вирішую пропустити повз вуха, все ж таки Дейзі — не зовсім здорова дитина. Вона пірнає у свою торбину — таку барвисту, що аж в очах рябіє, — дістає мобільний і махає ним мені. На вигляд

це просто невеликий плаский прямокутник, але Дейзі напро-
чуд вправно ним користується.

— Поклади назад! — велю я їй. — Це неподобство, коли
дев'ятирічка марнує своє життя на таке безглуздя!

— Без чого? Безглуздя? Яке смішне слово!

— Нічого смішного, повір мені.

Дейзі запихає телефон назад у торбину. Здається, ми від-
хилилися від теми, що, мушу визнати, трохи небезпечно. Не
тому, що в мене щось із пам'яттю (вона така сама ідеальна,
як замолоду), просто Дейзі з її вертким дитячим розумом
перестрибує з однієї теми на іншу. Я за п'ять хвилин уже й не
згадаю, із чого починали, тому квапливо вертаюся, поки ми
не пішли манівцями:

— Пінгвіни, — нагадую їй, — не тільки весела розвага. Во-
ни — взірєць для нас усіх. Лише заради цього їх варто було б
знайти.

— Знаю, — відказує вона. — *Пам'ятай про пінгвінів!*

Це був наш маленький девіз, яким я підбадьорювала Дейзі
під час хімієтерапії якраз перед Різдрвом. Пінгвіни — не лише
милі й кумедні істоти. Для мене вони — втілення мужності,
впертості й цілеспрямованості. Вони щодня долають сотні
труднощів: проходять багато кілометрів сніговою пустелею,
плавають у крижаній воді, тікають від тюленів і водночас не
втрачають оптимізму та рішучості! Те, що Дейзі поділяє мій
захват, дуже тішить.

Вона знову залазить на диван, стає навколішки й визирає
в еркерне вікно, ніби сподіваючись побачити улюблених пта-
хів на клумбі. У саду довкола маєтку є кілька широких квіт-
кових бордюрів, фонтан і непогана колекція кущових родо-
дендронів, виплеканих дбайливими руками містера Перкінса,
а от пінгвінів там катма.

— Замовлю-но скульптуру пінгвіна для саду, — кажу я. —
Вона чудово прикрасить алею.

Дейзі від цієї ідеї в захваті. Її великі блакитні очі аж засяя-
ли. Перенісся дівчинки поцятковане веснянками, а сам но-
сик, попри те що вона росте з якоюсь неймовірною швидкі-
стю, дуже дитячий — маленький і кирпатий. А коли Дейзі не
теревенить і не жує (що буває рідко), можна побачити, що
й губки в неї бантиком. Дуже гарненька дівчинка, хай і без
волосся зараз. От тільки намотаний довкола голови пома-
ранчевий шарф шарму їй не додає. Я запропонувала купити
їй перуку, але вона відмовилася. Дуже вперта юна леді.

Невимовно тішить, що після лікарні, щойно трохи відійшла
від процедур, Дейзі відразу захотіла навідати мене. Навіда-
лися вони всією сім'єю, але батьки й брат через кілька днів
повернулися в Болтон, а Дейзі лишилася. Вона запевняє, що
тут почувається значно краще, хоча все одно мусить часто
відпочивати та вживати багато ліків. Дитина в домі — це,
звісно, дуже виснажує, але воно того варте.

Я радію, що харизма Мак-Кріді й досі вабить до мене лю-
дей, але підозрюю, що старовинний маєток у пізньюякобін-
ському стилі не менш цікавить Дейзі. У цьому будинку, як
і на півтора гектара землі довкола, де колись цвіли сади, ста-
не місця розгулятися її буйній фантазії: дубові панелі на сті-
нах, острівці затишку біля камінів, кілька довжелезних сходів
і дванадцять спалень, заповнених цінним антикваріатом та
творами мистецтва. Однак дитині найбільше сподобалися
мій набивний стільчик для ніг у формі віслучка, каретний
годинник з ручкою, піаноло та глобус на ніжках. А ще особ-
ливе фото, яке висить у вітальні.

— Одного дня я теж поїду в Антарктиду, як ти, Вероні-
ко, — урочисто виголошує Дейзі. — Хочу побачити Піпа!

І біжить до фотографії. Краще б вона її не чіпала, велику важку рамку годі втримати, ще впустих. Це моя улюблена світлина, яку подарував неймовірний телеведучий Роберт Седдлабу. Саме його документальні фільми про дику природу й спонукали мене полетіти до пінгвінів. Тепер Роберта слід величати *сер* — минулого тижня, коли 2013-й переходив у 2014-й, оголосили список ушанованих цієї честі.

На фото постать Піпа чітко вимальовується на сніжному тлі. Коли я його востаннє бачила, це був жмуток сірого пуху з величезними лапами. Тепер він уже справжній пінгвін Аделі — білий спереду та чорний з усіх інших боків. Він явно кудись прямує, бо трохи підняв одну лапу й розчепірів крила-ласти. Голова вперед, дзьоб роззявлений, очі допитливо блищать.

— Він каже: «Привіт, Дейзі та Вероніко!», правда ж?

— Авжеж, Дейзі, — відповідаю я.

Брехня завжди солодша й приємніша за правду.

Як же мені хочеться знати, про що думає Піп. Позаду нього розпливчата чорно-біла мозаїка, на якій можна розрізнити силуети інших пінгвінів, зайнятих повсякденними турботами. Ця світлина завжди переносить мене до Антарктики. Усе на світі віддала б, аби ще раз побачити ті сліпучі сніги й побродити серед натовпу галасливих птахів. Зараз у мене нудне рутинне життя: їм, сплю, читаю, збираю сміття... А ще вирішую, з якого сервізу питиму сьогодні чай: із порцеляни «Веджвуд», «Колпорт» чи «Роял Кроун Дербі». Айлін бігає туди-сюди то з пілососом, то з банкою воску для меблів...

Я вдячна долі, що можу дозволити собі жити в комфорті. Проте в серці оселилася печаль: ніколи більше не буде в мене такої пригоди. Навколосвітні подорожі шкодять довкіллю,

та й моему вісімдесятисемирічному організму на користь не підуть. Але все одно прикро.

— Немає в Шотландії ніяких пінгвінів, — заперечує Ноа, семирічний брат Дейзі, яких зараз називають «ботанами». — Вони тільки в Південній півкулі водяться.

З Ноа ми говоримо по «Скайпу» (і хто ж таку немилозвучну назву вигадав!). Це ще одна з тих новомодних технологічних витребеньок, без яких молоде покоління жити не може. У маєтку він з'явився завдяки Дейзиним батькам, які хотіли щодня хоч якось бачитися з донькою. Ми з Айлін нетямилися від жаху, коли це технологічне чудисько з'явилося в нашій тихій оселі, але із часом звикли.

Дейзі тепер сперечається з Ноа так голосно, що мій слуховий апарат аж дрижить:

— Є В ШОТЛАНДІЇ ПІНГВІНИ!!! І Я ТОБІ ДОВЕДУ!!!

— ЯК?? — не відстає від неї брат.

Як ще цей «Скайп» не розірвало на друзки від їхнього вереску?

— Дейзі, побійся Бога, — не витримую врешті. — Тут люстри!

Дівчинка зводить очі на вотерфордський кришталь, що висить якраз над нею і який уже почав трохи подзенькувати.

Затим вона переходить на шепіт, який через емоції більше нагадує шипіння. Я чую те шипіння, проте ні слова розібрати не можу.

Наговорившись із братом, Дейзі біжить у їдальню набридати Айлін, яка змітає пил і щось собі мугикає, не попадаючи в ноти. Айлін уже навчилася одночасно прибирати й розважати малу, тож я лишаю їх удвох і підіймаюся сходами, щоб трохи побути в тиші.

Дитина в домі — це не просто. Але ніхто ніколи не скаже, що Вероніка Мак-Кріді пасує перед труднощами. Гадаю, моя подорож до Антарктики це довела.

У спальні нехотя гортаю «Телеграф», який давно перетворився на нудний каталог людських комплексів і правопорушень. Тому за кросворд беруся з певним полегшенням. У моєму поважному віці важливо підтримувати активність сірої речовини, тож розгадувати всілякі хитромудрі штуки я люблю. На жаль, не можу знайти ручку. Я точно лишила її десь тут, але капосне споряддя зумисне сховалося, щоб подратувати мене. Обнишпоривши всі закутки секретера, врешті знаходжу її біля стосу поштівок.

Чудово! А навіщо я її шукала? Певно, мала написати листа своєму онукові Патріку. Айлін потім друкує текст на комп'ютері й пересилає імейлом. Треба розповісти йому про Дейзі. Сідаю в крісло, щоб зібратися з думками, але голова раптом важчає...

Прийшовши до тям, дивлюся на годинник. Оце так! Уже пів на третю!

Незграбно підводжуся і спускаюся сходами.

— Дейзі, люба, ходімо! — гукаю. — Час пройтися.

Виходимо на веранду, де мала вбирається в пуховик, що нагадує спальник, і вовняну шапку з помпоном. А я тим часом одягаю яскраво-червоне пальто й узуваю чоботи для прогулянок.

Як завжди, беру ціпок, який допомагає зберігати рівновагу, і сумочку: ніколи не знаєш, коли знадобиться носовичок чи знеболювальне. Дейзі мені дуже допомагає під час таких вилазок, бо радо несе торбину й щипці для збирання сміття.

Батьки дівчинки наполягли, щоб вона щодня бувала на свіжому повітрі. Отут я з ними цілком погоджуюся. Свій незламності я великою мірою завдячую багаторічній звичці щодня гуляти Айрширським узбережжям. На прогулянку я вирушаю завжди, хай як казиться шотландська погода: бай-дуже, дощ, град чи сніг. Айлін часто благає мене не йти («Ой, місис Мак-Кріді, там так зимно сьогодні!»), що тільки додає мені рішучості. Сьогодні без опадів, навкруги сірість і мряка, лише на землі біліє кілька смужок снігу. Виходимо з головних воріт маєтку й далі прямуємо стежкою до узбережжя. Рівно підстрижений живопліт змінюють буйні зарості дико-го терену, чисто виполоскані камені та відчуття безмежжя.

Пильне око Дейзі одразу ж вихоплює першу ціль: у папороті заплутався шелесткий пакет з-під чипсів. Вона галопом біжить туди зі щипцями й із радісним вереском запихає сміття в торбину.

Море та небо злилися в сріблясту каламуть. Крики мартинів ледь чути здалеку, уся природа завмерла в напруженому січневому передчутті того часу, коли все почне знову оживати. Я тримаю крок, а Дейзі гасає довкола, полюючи на сміття: дірявий гумовий чобіт, розбита скляна пляшка, вигнутий шматок пластику, який, схоже, колись був мискою для годівлі тварин, розчавлена бляшанка з-під кока-коли й уривок товстої помаранчевої мотузки. Дейзі обожнює орудувати щипцями. Треба купити і їй такі, як їхатиме додому. І дівчинці радість, і докілью Болтона користь. Гадаю, сміття там куди більше, ніж на Айрширських скелях. Вона така жвава сьогодні — це добрий знак. Коли ми повертаємося в маєток, її очиська блищать, а щоки взялися рум'янцем.

Айлін уже чекає у дверях, видивляючись нас. Її дрібні кучері стоять на голові сторч, підборіддя трясеться, уся вона